

ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΣΤΑ ΒΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ

Champagnat

Θεατρικό έργο
του Δημήτρη Παπαδημητρίου
σε δύο πράξεις

ΑΘΗΝΑ 2007

© **ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ**

Θ. Σοφούλη 2, 171.22 Ν. Σμύρνη

τηλ. 210 94 18 011, fax: 210 94 18 079 – 210 94 26 570

www.leonteios.gr • e-mail: leontiosns@leonteios.gr

ISBN: 978-960-88370-7-2

ριζαν πόσο ο Χριστός τους αγαπά και που θα πρόσφεραν και τη δική τους αγάπη στους γύρω τους, όλα αυτά θα γίνουν η φλόγα της αποστολής για τους Μικρούς Αδελφούς της Παναγίας που θα βρεθούν στην Ευρώπη, στην Ασία, στην Ωκεανία, παντού, για να υλοποιήσουν την εντολή του μεγάλου Ιδρυτή.

Σήμερα, εκατό χρόνια από τον ερχομό των Μαριανών Αδελφών στην Ελλάδα, τα πρώτα βήματα αλλά και η μετέπειτα ακούραστη δράση του Αγίου Μαρκελλίνου ζωντανεύουν με μοναδικό τρόπο στο θεατρικό έργο του καθηγητή και συναδέλφου στο Λεόντειο Λύκειο Νέας Σμύρνης κυρίου Δημητρίου Παπαδημητρίου. Μέσα από τους λόγους και τις σχέσεις των προσώπων, μέσα από τα διλήμματα και την αναζήτηση της θεϊκής συγκατάθεσης ξετυλίγεται από το συγγραφέα η πορεία από το σκίρτημα της πρώτης κλήσης μέχρι την τελική πραγματοποίηση του μεγάλου οράματος.

Στο κλείσιμο του έργου η μορφή του Μαρκελλίνου ίσως να είναι πιο ζωντανή και πιο φωτεινή από ποτέ.....

*Ο Γενικός Διευθυντής
Αδ. Ματθαίος Λεβανίνος*

*Ο Γενικός Υποδιευθυντής
Νικόλαος Δεσύπρης*

πω πως στους τέσσερις μήνες της συγγραφής τον ένιωθα πολλές φορές δίπλα μου να καθοδηγεί την πένα μου.

Οφείλω συνάμα και εξηγήσεις στους σεβαστούς αναγνώστες αυτού του βιβλίου και να πω ότι ποτέ δε δήλωσα «συγγραφέας». Έγραψα το έργο μου παρορμητικά. Και όταν η έμπνευση κάποτε αρνιόταν να με επισκεφτεί... κι όταν ο λόγος στέρευε, τότε αξιότεροι από μένα συνάδελφοι έδιναν λύση στο αδιέξοδό μου. Η λογοτεχνική δύναμη του Παντελή Ζούρα και του Νίκου Δεσύπρη, η ποιητική φλέβα της Κορίνας Δημοπούλου και του Γιώργου Ρουσσή αλλά και οι παρατηρήσεις της συζύγου μου βοήθησαν στην ολοκλήρωση του έργου.

«Στα βήματα του Μαρκελλίνου», λοιπόν, πορευτήκαμε και θα ήταν αδιανόητο να παρακαμφθεί η ιστορική αλήθεια. Τα γεγονότα είναι πραγματικά. Όλα τα πρόσωπα υπαρκτά, εκτός ελαχίστων περιπτώσεων που επινοήθηκαν «θεατρική αδεία». Προσπάθησα να κρατήσω αυτούσια πολλά από τα λόγια του Μαρκελλίνου και γι' αυτό είχα πάντα δίπλα μου τη βιογραφία του καθώς και το ιστορικό μυθιστόρημα του Luce Laurand «Un berger vint de la montagne».

Θα είμαι ευτυχής, αν το ταπεινό μου έργο βοηθήσει να γνωρίσουν περισσότεροι άνθρωποι το μεγαλείο της ψυχής ενός Αγίου «γήινου». Ενός Αγίου που αφιέρωσε τη ζωή του στην εκπαίδευση των νέων με τις αρχές της χριστιανικής διδασκαλίας.

*Ανάβυσσος
Μάρτιος του 2007*

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Το εσωτερικό του πατρικού σπιτιού του Μαρκελλίνου Σαμπανιά. Η αδελφή του Μαρκελλίνου, στα 53 της περίπου, είναι καθισμένη σε μια καρέκλα. Φοράει μαύρο φόρεμα ενδεικτικό πένθους. Της συμπαραστέκονται δύο φίλες της νεότερες σε ηλικία. Η Μαργαρίτα φαίνεται βυθισμένη στις σκέψεις της και δίνει την εντύπωση πως έχει αποκοιμηθεί.

ΤΕΡΕΖΑ Μαργαρίτα.... Μαργαρίτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ναι, καλή μου.

ΤΕΡΕΖΑ Δεν αποκοιμήθηκες....

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Μα όχι, βέβαια! Έτσι για λίγο έκλεισα τα μάτια μου. Καμιά φορά χάνομαι στις σκέψεις μου.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ *(μετά από παύση)* Είναι και κείνος μέσα στις σκέψεις σου;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Πάντα θα 'ναι.

ΤΕΡΕΖΑ Μίλησέ μας γι αυτόν *(παύση)* Ήταν άγιος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(αόριστα σαν να μονολογεί)* Άγιος.... Ο μικρούλης μου!

ΤΕΡΕΖΑ *(λίγο πιο επίμονα)* Ήταν άγιος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Τι όμορφα που παίζαμε όταν ήμαστε παιδιά!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Μιλάς τρυφερά γι αυτόν! Θα 'ταν και εκείνος τρυφερός μαζί σου! Ε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ήταν γλυκός.... με όλους.

ΤΕΡΕΖΑ Με σένα;.... Πες μας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ήταν γεμάτος αγάπη.... για όλους.

ΤΕΡΕΖΑ Κάποιον θ' αγαπούσε περισσότερο.... Τη μητέρα του...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(μετά από εσωτερική πάλη)* Δεν ήταν σαν εμάς.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Τι πάει να πει αυτό;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(με συντριβή και οδύνη)* Μαρκελλίνε, συγχώρα με.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Τι του 'κανες;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(βρίσκεται σε ανησυχία και έξαψη)* Τίποτα.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Γιατί ζητάς να σε συγχωρέσει;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Δεν ξέρετε.... Μαρκελλίνε, μικρό μου, γλυκέ μου αδελφούλη, *(σταματά και ανασαίνει έντονα)* εκεί ψηλά που είσαι, δέξου την τα-

(δείχνει μια καρτέκλα) Αυτή ήταν η καρτέκλα του πατέρα.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Και εκείνη της μητέρας;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(χαμογελάει φανερά)* Τη μητέρα τη θυμάμαι πάντα όρθια,
ακόμα και την ώρα του φαγητού!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Και συ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Εγώ;... *(δείχνει μια συγκεκριμένη καρτέκλα)* Εκεί... Η
μικρή Μαργαρίτα με την κούκλα στην αγκαλιά!

Σβήνουν τα φώτα

γελάνε) Και όταν τελειώνετε, θα μου δίνετε τα πανωφόρια σας και εγώ θα τινάζω το αλεύρι από πάνω τους για να σας βλέπω καθαρούς και περιποιημένους. *(πάλι γελάνε)*. Μπορεί και να σας μαγειρεύω εκεί στο μύλο. Έχω μάθει κιόλας πολλά από τη μαμά.

ΜΑΡΙΑ *(με εύθυμη διάθεση)* Τι λες; Θα τα καταφέρεις να φτιάξεις και συ μια τόσο όμορφη σούπα όπως την κάνει η μαμά; Κοίτα πώς άδειασαν όλα τα πιάτα! *(όμως η ματιά της πέφτει στη μικρή Μαργαρίτα)* Μα τι λέω; *(πηγαίνει προς τη Μαργαρίτα)* Ποιο μικρό πεισματάρικο κοριτσάκι δεν άρχισε ακόμα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Μανούλα δε μου αρέσει.

ΜΑΡΙΑ Δε σου αρέσει; Μα καλή μου Μαργαρίτα λίγο πριν δεν προσευχήθηκες μαζί μας; Ξέχασες τι ζήτησες από τον Πανάγαθο; Έλα να το θυμηθούμε και πάλι. *(και οι δυο μαζί)* Κύριε και Πατέρα μας, ευλόγησε τη βρώση και την πόση που μας χαρίζεις. Ε, να λοιπόν που ο Θεός μας ακούει, καλή μου. Σήμερα μας έδωσε ένα πιάτο γεμάτο με μια νόστιμη ζεστή σουπίτσα. Αύριο κάτι άλλο. Δε θα του το αρνηθούμε; Έτσι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(χωρίς άλλη απάντηση σκύβει στο πιάτο της και τρώει)*

ΖΑΝ ΜΠΑΤΙΣΤ *(σηκώνεται)* Εγώ τελείωσα και θα πάω να γείρω λιγάκι να ξεκουραστώ. Μαριάν, βοήθησε τη μητέρα σου στην κουζίνα και έπειτα μέσα για τη μελέτη σου. Ακούω ότι τον τελευταίο καιρό δεν τα πας καλά στην αριθμητική.

ΜΑΡΙΑ Προσπαθεί η καμμενούλα. Αν τη βοηθήσει κι ο Βαρθολομαίος, θα τα καταφέρει. Τώρα θα 'λεγα ότι καλά θα κάνετε να πάτε όλοι μέσα. Το μωρό χρειάζεται λίγη ησυχία για να κοιμηθεί. Μαριάν, γλυκιά μου, θα φροντίσω μόνη μου για το μάζεμα. Εσύ πάρε τη Μαργαρίτα στην αυλή να τελειώσει το φαγητό της και έπειτα συνεχίζεις τη μελέτη σου. *(σηκώνονται ένας-ένας να αποχωρήσουν και η μητέρα τους υπενθυμίζει το καθήκον τους να προσευχηθούν)* Την προσευχή σας παρακαλώ. *(στη συνέχεια πηγαίνει πάνω από την κούνια του μωρού)* Κοιμάται ο Μαρκελλίνος μου; Χίλια τριαντάφυλλα ν' ανοίξουν τα ροδοπέταλά τους να μου τον μυρώσουν. *(μυστραγουδάει)* Γλυκός να είναι ο ύπνος του... θάματα τα όνειρά του. *(τραγουδάει)*

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

Τα φώτα ανάβουν και στη σκηνή βρίσκονται πάλι οι τρεις φίλες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Τερέζα καλή μου, θυμήσου τι μου 'λεγες κάποτε για τις καλόγνωμες ψυχές.

ΤΕΡΕΖΑ Πως ειν' αυτές που αξιώνονται να δουν τα θεϊκά σημάδια.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Φρόνιμος ο λόγος σου. Ναι, σ' αυτές αποκαλύπτει ο Κύριος το θέλημα Του.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ *(μιλάει με πάθος)* Γιατί είναι δεκτικές. Γιατί κρατούν το μήνυμά του φυλαχτό εδώ στο μέρος της καρδιάς, γιατί πιστεύουν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Καλές μου, τέτοια ήταν η μητέρα μου. Μια αγνή ψυχή, ένας άνθρωπος του Θεού. Εκείνο το δειλινό γνώρισε την αλήθεια. Μπορεί για λίγο να φοβήθηκε. Μόνο για μια στιγμή. Και έπειτα η ψυχή της γλύκανε. Από τότε το 'ξερε καλά. Ο μικρός της Μαρκελλίνος...

ΤΕΡΕΖΑ *(διακόπτει)* Το στερνό της παιδί...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ναι, το στερνό της παιδί... δεν ήταν σαν όλους εμάς. Τον είχε διαλέξει ο Πανάγαθος για μια μεγάλη αποστολή. *(αλλάζει ύφος)* Μα ήρθαν χρόνοι δύσκολοι. Ξέσπασε η μεγάλη εξέγερση.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Μίλησε μας για τις μέρες του 92. Τριώ χρονώ δε θα 'ταν τότε ο Μαρκελλίνος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ναι, τριώ χρονώ. *(αναθυμάται)* 1792!

σβήνουν τα φώτα

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Μετά χαράς. Αλλά πού είναι ο μικρός; Δεν παίζει με τα μεγαλύτερα;

ΜΑΡΙΑ Αδελφή Λουίζα, ναι, παίζει έξω με τα μεγαλύτερα.... Αλλά είναι τριώ χρονώ.... Να μου τον προσέχεις.

Σβήγουν τα φώτα

Τρίτη εικόνα

Η μουσική χωρίς να έχει ουσιαστικά παύσει αλλάζει σε διαφορετικά μοτίβα και τώρα ένας προβολέας φωτίζει το κέντρο της σκηνής όπου στέκεται όρθιος ο Ζαν Μπατίστ Σαμπανιά. Γύρω του ακούγονται φωνές πλήθους και στη συνέχεια ο «κορυφαίος» παίρνει το λόγο ενώ ταυτόχρονα η σκηνή φωτίζεται ολόκληρη και διακρίνονται οι φηγούρες ενός επαναστατημένου λαού.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Πολίτη Σαμπανιά. Ο λαός του Marthes σε ορίζει πρόεδρο της επαναστατικής επιτροπής.

ZAN ΜΠΑΤΙΣΤ Μα υπάρχει λοιπόν επαναστατική επιτροπή εδώ στο Marthes;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Από δω και πέρα θα υπάρχει. Κάθε νομός, κάθε χωριό θα έχει τη δικιά του. Τα μέλη της επιτροπής και πάνω από όλους ο πρόεδρος θα διασφαλίζουν την τάξη, θα επιτηρούν τους ύποπτους.

ZAN ΜΠΑΤΙΣΤ Και ποιοι είναι ύποπτοι;

ΦΩΝΗ 1 Όσοι δεν είναι καλοί πατριώτες.

ΦΩΝΗ 2 Όσοι νοσταλγούν τη βασιλεία.

ΦΩΝΗ 3 Όσοι βοηθούν τους ιερείς και τους αριστοκράτες.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Τα μέλη της επιτροπής και πάνω από όλους ο πρόεδρος θα καταγγέλλουν τους ιδιοκτήτες που κρύβουν τη σοδειά τους. Θα πράττουν εν τέλει ό,τι είναι δυνατό για να βεβαιώσουν το θρίαμβο της δημοκρατίας, της μιας και αδιαίρετης.

ZAN ΜΠΑΤΙΣΤ (μετά από λίγη παύση) Γιατί διαλέξατε εμένα;

Σιωπή

ZAN ΜΠΑΤΙΣΤ (πιο emphaticά) Γιατί διαλέξατε εμένα;

Αρχίζει ένας ψίθυρος που μέσα του διακρίνονται φράσεις πιο ξεκάθαρες ό-πως:

ΦΩΝΗ Συμπολίτη Σαμπανιά δέξου.

ΦΩΝΗ Μόνο εσύ μπορείς.

ΦΩΝΗ Σώσε τον τόπο μας από την οργή του λαού.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

Οι τρεις φίλες στο γνωστό δωμάτιο

ΤΕΡΕΖΑ Ταράχτηκες πάλι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Συμπαθάτε με καλές μου μα δεν τολμώ να κρίνω τον πατέρα στην απόφασή του εκείνη.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Καλή μου Μαργαρίτα, να 'σαι περήφανη για τον πατέρα σου.

Δεν τους ακούς τους παλιούς τι λένε στις διηγήσεις τους;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Τι λένε, Βεατρίκη;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Λένε πως ο Ζαν-Μπατίστ Σαμπανιά κράτησε επιδέξια το τιμόνι μέσα στη δίνη των καιρών και πως στάθηκε βράχος ακλόνητος ανάμεσα στους αντίμαχους. Και πως έσωσε τότε πολλούς και την πίστη του φύλαξε ανέρραιη και...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ναι, είχε τον τρόπο του ο πατέρας μου. Και όλοι τον σέβονταν και τον τιμούσαν.... Τον εμπιστεύονταν.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Ξέρεις, τους καλούς τους χρειαζόμαστε στις δύσκολες στιγμές. Κι αν η ζήλεια μας εμποδίζει να δεχτούμε την αξία τους, θα δεις πως, όταν η συμφορά χτυπήσει την πόρτα μας, σ' αυτούς θα βρούμε καταφύγιο.

ΤΕΡΕΖΑ Φίλες μου, θαρρώ πως ξεστράτισαμε λιγάκι. Φοβάμαι πως πάλι θα καταπιαστούμε με τις ίδιες συζητήσεις για αξίες και ηθική. Καλή μου Μαργαρίτα, συγχώρα την ανυπομονησία μου και μη μ' αρνηθείς αυτό που προοιμώ ν' ακούσω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ξέρω τι προσμένεις και δε θα σ' αρνηθώ. Να 'ξερες πόσοι μου ζητούσαν να αφηγιέμαι ξανά και ξανά εκείνη την ιστορία.... *(κοιτάζει πονηρά την Τερέζα)* με το δάσκαλο! Σωστά δε μάντεψα; Αυτό δεν έβανεσ στο νου σου, Τερέζα;

ΤΕΡΕΖΑ Σωστά το μάντεψες. Έλα λοιπόν γλυκιά μου, το ξαναπιάσαμε το νήμα. Πάρε μια ανάσα και συνέχισε. Στα 1800 δεν ήτανε; Ή κάνω λάθος; Βεατρίκη, εσύ που κατέχεις την ιστορία του τόπου μας προσπάθησε να θυμηθείς.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Ναι, τότε ήταν. Ο Βοναπάρτης είχε δώσει καινούργια πνοή

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ανάβουν τα φώτα και στο σπίτι των Σαμπανιά βρίσκονται η μητέρα, ο πατέρας και η θεία Λουίζα με το ράσο της μοναχής.

ΜΑΡΙΑ (στο άντρα της) Τι λες, δεν πας μέχρι το μύλο; Έχεις αφήσει το γιο σου ολομόναχο εκεί πέρα. Φοβάμαι μην έχει μπελάδες με τους εργάτες. ΖΑΝ ΜΠΑΤΙΣΤ Φαίνεται πως δεν τον ξέρεις καλά το Βαρθολομαίο. Να 'σαι βέβαιη πως τα καταφέρνει θαυμάσια και χωρίς εμένα. Οι εργάτες τον σέβονται. Για θυμήσου. Στα δύσκολα χρόνια ποιος τον κράτησε το μύλο; Εγώ που έτρεχα από χωριό σε χωριό και από τη μια συνέλευση στην άλλη; Αυτός μας στηρίξε και να' ναι καλά το παιδί μας, ο Θεός να του δίνει πάντα δύναμη. Αύριο ο μύλος θα γίνει δικός του. Δεν πρέπει να ψηθεί σ' αυτή τη δουλειά; Οι κίνδυνοι ποτέ δε θα λείπουν.

ΜΑΡΙΑ Τον ξέρω το γιο μου. Είναι δυνατός και στο σώμα και στην ψυχή. Αλλά σαν μάνα ανησυχώ και γω λίγο.

ΖΑΝ ΜΠΑΤΙΣΤ Να μην ανησυχείς Μαρία. Ο Θεός είναι κοντά μας. Τα αγαπάει τα παιδιά μας. (συνεχίζει μάλλον μονολογώντας) Και αυτά τον αγαπούν. (γυρίζει στην αδελφή του και σε τόνο ελαφρύ) Αδελφή Λουίζα, πώς πήγαν σήμερα... τα «βλαστάρια» μου; Έκαναν καμιά πρόοδο στην αριθμητική;

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Αδελφέ μου, εσύ επιμένεις στην αριθμητική όμως, αν θες τη γνώμη μου, προέχει η ανάγνωση και η γραφή. Μήπως έχεις ακούσει πόσα παιδιά στη χώρα μας γνωρίζουν σήμερα να γράφουν; Ελάχιστα! Και να σκεφτείς ότι μπήγαμε στο 19ο αιώνα!

ΖΑΝ ΜΠΑΤΙΣΤ Πώς τα πάει ο Ζαν-Πιερ;

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Ε, κάτι έμαθε να γράφει! Αλλά φοβάμαι πως σε ένα μήνα που θα ξαναγυρίσω θα τα έχει ξεχάσει όλα. Μακάρι να μπορούσα να σας επισκεπτόμουν πιο συχνά. Με χρειάζονται όμως εκεί στο μοναστήρι.

ΜΑΡΙΑ Όλοι σε χρειαζόμαστε, αδελφή Λουίζα.

ΖΑΝ ΜΠΑΤΙΣΤ Στην αριθμητική... δε θα μου πεις πώς τα πάει ο Ζαν-Πιερ;

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Στην αριθμητική... είναι πολύ καλή η Μαργαρίτα.

ΜΑΡΙΑ Τι συνέβη αγόρι μου; Μάλωσες με κανένα παιδί; Γιατί έφυγες από το σχολείο; Σε έδιωξε μήπως ο δάσκαλος; Έκανες κάτι; Πες μας.
ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Αφήστε τον να ηρεμήσει και θα μας πει.

Μπαίνουν και τα δυο αδέρφια του στο δωμάτιο από το μέρος της αυλής.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Τι έπαθε ο μικρός; Τον είδαμε να έρχεται από το σχολείο τρέχοντας.

ΜΑΡΙΑ Τώρα θα μας πει. Κάντε υπομονή. Δεν τον βλέπετε που υποφέρει; Έλα αγόρι μου. Η μανούλα είναι εδώ. Καταλαβαίνω, έγινε κάτι. Πρέπει να μας το αποκαλύψεις για να σε βοηθήσουμε.

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Μητέρα, δε θέλω να ξαναπάω σχολείο.

ΜΑΡΙΑ Αυτό που ακούω μ' αφήνει κατάπληκτη. Καλά καλά δεν άρχισες ακόμα. Βρήκες δυσκολίες σε κάποιο μάθημα; Μη στεναχωριέσαι, θα τις ξεπεράσεις. Θα σε βοηθήσει και η θεία Λουίζα.

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Όχι, μητέρα, δεν είναι αυτό.... Ο δάσκαλος.... Ο δάσκαλος είναι.... είναι....

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Σε χτύπησε;

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Όχι. Δηλαδή.... όχι εμένα.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Δε χτύπησε εσένα, όμως εσύ κλαις. Δεν καταλαβαίνω. Ποιον χτύπησε τέλος πάντων;

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Ένα συμμαθητή μου.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Γιατί;

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Γιατί μου πήρε τη σειρά.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Σου πήρε τη σειρά; Εξήγησέ μας.

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Να, ο δάσκαλος είχε ανοίξει το αλφαβητάρι του και μας φώναζε έναν έναν πάνω στην έδρα να διαβάσουμε. Όταν άκουσα το όνομά μου, σηκώθηκα και γω αλλά *(σπάει η φωνή του)* ο συμμαθητής μου μ' έσπρωξε και έτρεξε να πάει αυτός πρώτος μπροστά στον κύριο. Ο κύριος τότε έβγαλε μια φωνή που τρομάξαμε όλοι «Το Μαρκελλίνο κάλεσα και όχι εσένα» είπε και τότε.... *(κομπιάζει)* τον χτύπησε στο πρόσωπο.... δυνατά.... Τα άλλα παιδιά φοβήθηκαν, μερικά όμως κρυφογελούσαν. Εγώ έτρεμα και μετά μου έδωσε ο κύριος το αλφαβητάρι να διαβάσω και δεν έβλεπα τίποτα. Έκλαιγα *(με την παύση που ακολουθεί υπονοείται η φυγή του Μαρκελλίνου)* Δε θέλω ποτέ πια να ξαναγυρίσω

ΕΒΔΟΜΗ ΣΚΗΝΗ

Οι τρεις φίλες στο γνωστό μας δωμάτιο

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Τι 'ταν ο Μαρκελλίνος μου; Μια καρδούλα τρυφερή, μια υπαρκτή ανέμελη. Πόσο του στοίχισε εκείνη η αλόγιστη σκληρότητα.

Και ο καημενούλης ήταν τόσο ανυποψίαστος

ΤΕΡΕΖΑ Οι ευαίσθητες ψυχές υποφέρουν πιο πολύ από τις άλλες, σαν τις βρει το αναπάντεχο. Μα να που έτσι δοκιμάζονται κι αυτές και αντρείωνονται. Καθώς η μοίρα τό 'χει συνήθιο να μας επιφυλάσσει στιγμές απρόσμενες.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Εγώ κάτι συλλογίστηκα τώρα δα μα πάλι.... διατάζω να το πω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Καλή μου, μοιράσου μαζί μας τη σκέψη σου.

ΒΕΑΤΡΙΚΗΝα λέω πως η εικόνα του κακού δάσκαλου ίσως να στάθηκε πληγή αγιάτρευτη στην ψυχή του Μαρκελλίνου (*μικρή παύση*) αλλά άναψε συνάμα το λυχνάρι που θα φώτιζε αργότερα τα βήματά του... καθώς κείνη τη μέρα αντίκρισε κατάματα την αδικία και έβαλε τρανό σκοπό στη ζωή του να τη θεραπεύσει....

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Είναι όμορφα τα λόγια σου! Γιατί άραγε να δίστασες;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Μια σκέψη ακόμα βασανίζει το μυαλό μου.... όμως.... όχι, αφήστε τη να πάει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Μη την αποδιώχνεις, θα σ' αλαφρύνει να τη φανερώσεις.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (*μετά από προσπάθεια*) Αναρωτιέμαι.... πως.... αν έλειπε αυτή η θλιβερή στιγμή από τη ζωή του Μαρκελλίνου.... αν δεν είχε συναντήσει ποτέ του εκείνο το δάσκαλο....

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (*αποφασιστικά αλλά πάντοτε σε ήρεμο τονο*) Καλές μου. (*παύση*) Χαρές, λύπες.... στιγμές ευτυχίας και καιροί συμφοράς, τυχαία περιστατικά, έργα φροντισμένα ή πράξεις ασυλλόγιστες.... όλα γυρίζουν αδιάκοπα στην ανέμη του χρόνου για να ξετυλίγεται το νήμα που λέγεται ζωή. Και (*στρέφει το κεφάλι ψηλά*) Εκείνος που τα πάντα κυβερνά τα μοιράζει όλα στους ανθρώπους με θαυμαστή σοφία. Κάποτε πάλι, σαν κρίνει πως κάτι λείπει στον κόσμο αυτό, διαλέγει έναν από μας και του εμπιστεύεται μια μεγάλη αποστολή. Βεατρίκη μου, όχι. Θα αδικούσα το Μαρκελλίνο, αν πίστευα πως δεν ήταν ο Πανάγαθος που

ΟΓΛΩΗ ΣΚΗΝΗ

Στο σπίτι των Σαμπανιά. Η μητέρα ετοιμάζει το φαγητό. Η Μαργαρίτα βοηθάει και αυτή στην καθαριότητα του σπιτιού. Είναι τώρα γύρω στα 16 της χρόνια. Σε ένα κάθισμα ο Βαρθολομαίος, γύρω στα 27, ασχολείται με ένα σαπνικό εργαλείο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Σε βλέπω σκεπτική, μητέρα. Τι σε βασανίζει;

ΜΑΡΙΑ Να, τώρα δα συλλογιόμουν.... πώς δε μας έδωσε ο Θεός ένα γιατρικό να θεραπεύουμε τη νοσταλγία.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ Και σαν τι να 'ναι αυτό που νοσταλγείς μητέρα;

ΜΑΡΙΑ Έτσι που θεωρούσα τώρα την κάμαρη θυμόμουν τις μέρες τις αλλοτινές. Ένα τσούρμο ζωντανές ψυχούλες να τιπιβίζουν γύρω από το φουστάνι μου την ώρα που έστρωνα το τραπέζι.... και γω σας μάλωνα, σας έδιωχνα.... μα πού να ξέρατε πόση αγαλλίαση ένιωθα μέσα μου. *(μικρή παύση)* Τώρα μια μια οι καρτέκλες αδειάζουν. *(παύση, αλλάζει ύφος)* Δεν ξέρω αν έχω το δικαίωμα να παραπονιέμαι. Ο Παντοδύναμος μου χάρισε πολλά και καλά παιδιά και να που ένα ένα τραβούν το δικό τους δρόμο στη ζωή. Ας είναι ευλογημένο το όνομα Του. Ε, και συ Βαρθολομαίε.... νομίζω πως ήρθε ο καιρός να φτιάξεις το δικό σου σπιτικό. Άργησες, θα έλεγα.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ Μα δε θα πρεπε να περιμένω πρώτα τις αδελφές μου; Ε, τώρα που παντρεύτηκαν, θα δω και γω τι θα κάνω. *(μικρή παύση)* Σκέφτομαι πως με χρειάζεστε ακόμα. Ο πατέρας λίγο λίγο χάνει τις δυνάμεις του.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Μανούλα, να φωνάξω τ' αγόρια για το φαγητό; Κάπου εδώ κοντά θα 'ναι.

ΜΑΡΙΑ Πώς και τ' άφησες σήμερα μόνα τους; Εσείς οι τρεις είστε αχώριστοι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Μα, αφού μου ζήτησες να σε βοηθήσω στο συμμάζεμα του σπιτιού. Δεν περιμένουμε έναν ξένο;

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ Περιμένουμε ξένο; Δε μου το είχες πει μητέρα. Κανένas συγγενής μας;

ΜΑΡΙΑ *(σαν να προσπαθεί να κρύψει κάτι)* Όχι.... δεν είναι συγγενής.

του φαγητού! *(προς τη γυναίκα του)* Μαρία.

ΜΑΡΙΑ Έστειλα κι όλες τη Μαργαρίτα να τα φωνάξει. *(προς τον ιερέα)*

Ο μεγάλος μου γιος βέβαια είναι, όπως βλέπετε, εδώ αλλά.... *(μπαίνουν στο δωμάτιο τα τρία παιδιά)* Α! Να, ήρθαν και τα άλλα.... Ελάτε παιδιά, χαιρετήστε τον πατέρα Ντυπλέ. *(κάνει τις συστάσεις καθώς ένα ένα τα παιδιά στέκονται μπροστά στον ιερέα)* Η Μαργαρίτα. Είναι η πιο μικρή από τις τρεις μου θυγατέρες. Οι μεγάλες μου παντρεύτηκαν και δε μένουν πια μαζί μας

Π. ΝΤΥΠΛΕ Σου εύχομαι τέκνο μου να βρεθεί και για σένα ένας καλός χριστιανός. Πόσων χρονών είσαι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Δεκαεφτά, πάτερ.

Π. ΝΤΥΠΛΕ *(Απλά κουνάει το κεφάλι του)*

ΜΑΡΙΑ Ο Ζαν-Πιερ. Ο δεύτερος μου γιος. *(τον παρατηρεί χαμηλόφωνα)*

Βγάλε το καπέλο σου.

...Και ο Βενιαμίν της οικογένειας, ο Μαρκελλίνος.

Π. ΝΤΥΠΛΕ Αφού λοιπόν είμαστε όλοι εδώ, νομίζω ότι μπορούμε ν' αρχίσουμε. Καθήστε παιδιά μου.... Όπως γνωρίζετε, όπως σας έχει ενημερώσει ήδη και ο εφημέριος σας, ο κύριος Αλλιρό....

ΖΑΝ ΜΠΑΤΙΣΤ Πατέρα Ντυπλέ. Τα παιδιά δε γνωρίζουν τίποτα. Έκρινε πως θα' ταν καλύτερο ν' ακούσουν από το δικό σας στόμα όσα έχετε να τους πείτε.

Π. ΝΤΥΠΛΕ Α!.... ώστε λοιπόν, δεν είναι καθόλου προετοιμασμένα. *(δείχνει προβληματισμένος)*Ε δεν πειράζει, ίσως έτσι να είναι καλύτερα.... *(στρέφεται προς τη Μαργαρίτα)* Εσένα βέβαια, αγαπητό μου παιδί, το θέμα μάλλον δε σε αφορά....

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Μήπως θα 'πρεπε να φύγω;

Π. ΝΤΥΠΛΕ Μα όχι, δεν το είπα γι αυτό. Ο λόγος του Θεού άλλωστε δε διακρίνει ούτε φύλο ούτε ηλικία. Απλά και μόνο η πρόταση μου, που θα την ακούσετε αμέσως τώρα, ενδιαφέρει αποκλειστικά τα αγόρια της οικογένειας. Όμως δεν υπάρχει τίποτα κρυφό, γι αυτό παιδί μου μείνε μαζί μας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Σας ευχαριστώ, πατέρα Ντυπλέ.

Π. ΝΤΥΠΛΕ Λοιπόν, καλά μου παιδιά, θα είμαι σύντομος. Έρχομαι από τη Λυών απεσταλμένος του καρδινάλιου Φεζ. Αναζητούμε νέους ανθρω-

ZAN-ΠΙΕΡ Πατέρα Ντυπλέ, είμαι βοσκός. Μου αρέσει να φροντίζω τα ζώα μου και.... ξέρετε, είμαστε έτοιμοι να φτιάξουμε με τον αδελφό μου *(δείχνει το Μαρκελλίνο που κοιτάζει αψηγημένος ή μάλλον εκστασιασμένος)* μια μικρή επιχείρηση. Γι αυτό λέω «Όχι»

Π. ΝΤΥΠΛΕ Διακρίνω ευθύτητα και σιγουριά στην απάντησή σου. Να υποθέσω πως δεν υπάρχουν περιθώρια συζήτησης;

ZAN-ΠΙΕΡ *(κουνάει το κεφάλι με ήρεμη σιγουριά)*

Π. ΝΤΥΠΛΕ Μας έμεινε ο μικρότερος. Ο....

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ *(θερμά)* Μαρκελλίνος.

Π. ΝΤΥΠΛΕ Ο Μαρκελλίνος. Εσύ, Μαρκελλίνε, τι λες; Θα επιθυμούσες να υπηρετήσεις την εκκλησία του Κυρίου; Να αναλάβεις μια σπουδαία αποστολή: Τη φροντίδα της ανθρώπινης ψυχής!

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(Στέκεται θαμπωμένος, προσπαθεί να αρθρώσει κάποια λόγια αλλά δεν το κατορθώνει. Βρίσκεται σε έξαψη. Το πρόσωπό του μοιάζει να φλέγεται.)*

Π. ΝΤΥΠΛΕ Θα 'θελα να μείνω μόνος με το νεαρό. Θα 'ταν προτιμότερο να πάμε για λίγο έξω να συζητήσουμε.

ZAN ΜΠΑΤΙΣΤ Μα σας παρακαλώ, τι λέτε. Εσείς θα μείνετε εδώ, θα τα πείτε με την ησυχία σας και όποτε τελειώσετε μας φωνάζετε *(δείχνει στα άλλα μέλη της οικογένειας να αποχωρήσουν)* Θα είμαστε εδώ δίπλα. *(Βγαίνουν. Ο πατέρας Ντυπλέ μένει μόνος με το Μαρκελλίνο, που εξακολουθεί να κρατάει το ύφος που περιγράψαμε, και μετά από κάποιες στιγμές προετοιμασίας)*

Π. ΝΤΥΠΛΕ Παιδί μου.... αγαπάς το Θεό;

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(ένθεομα και άμεσα χωρίς ίχνος προετοιμασίας. Τα λόγια του βγαίνουν από την καρδιά του)* Με όλη μου την ψυχή!

Π. ΝΤΥΠΛΕ *(δεν κρύβει την ικανοποίησή του)* Αγαπάς την Παναγία μας;

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Τη λατρεύω.

Π. ΝΤΥΠΛΕ Προσεύχεσαι τακτικά;

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Πριν από κάθε μου πράξη, πριν από κάθε μου απόφαση, πριν από κάθε μου βήμα!

Π. ΝΤΥΠΛΕ *(Τα φώτα αλλάζουν)* Παιδί μου.... πρέπει να γίνεις ιερέας. Είναι θέλημα Θεού!

Γίνεται ένα παιχνίδι με φώτα και μουσική. Ακούγονται χορωδιακές φωνές

ΕΝΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

Οι τρεις φίλες

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Σας τα είπα όλα όσα θυμάμαι... *(παύση)* για τα χρόνια κείνα που ήταν μαζί μας ο Μαρκελλίνος.... Τα άλλα, τα μεγάλα, θα τα διηγούνται άλλοι. Εγώ θα μένω με τις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. *(γλυκαίνει ακόμα περισσότερο)* Ο μικρούλης μου! Τι όμορφα που παίξαμε, όταν ήμασταν παιδιά!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ Μιλάς τρυφερά γι αυτόν. Θα 'ταν και κείνος τρυφερός μαζί σου! Ε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ήταν γλυκός.... με όλους.

ΤΕΡΕΖΑ Με σένα; Πες μας

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ήταν γεμάτος αγάπη.... για όλους

ΤΕΡΕΖΑ Κάποιον θα αγαπούσε περισσότερο.... Τη μητέρα του....

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝαι.... Τη μεγάλη του Μητέρα.... Την Παρθένο Μαρία.

ΑΥΥΥΥ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Όταν ανοίξει η αυλαία, θα δούμε το εσωτερικό ενός ναού. Στη σκηνή βρίσκονται ήδη τρεις τέσσερις ιερείς με την επίσημή τους στολή και χορωδία καλογραιών που ψάλλει ένα μέρος από το "requiem". Όταν τελειώσει ο σχετικός ύμνος, ακούγεται η φωνή του αρχιερέως.

ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ *Ας ανοίξουμε τώρα τον κατάλογο των ομιλητών και ας καλέσουμε στο ιερό βήμα πρώτο τον αδελφό μας Ζαν-Μπατίστ (Ο Ζαν-Μπατίστ Φυρέ ανεβαίνει στον άμβωνα) Αδελφέ Ζαν-Μπατίστ, ζησατε πολλά χρόνια κοντά στον άγιο μας πατέρα και δεν πάψατε ούτε μια στιγμή να καταγράφετε τα λόγια και τις πράξεις του. Στη δύσκολη τούτη ώρα ένα στάλαγμα της μνήμης σας θα ανακουφίσει την ψυχή μας.*

ΦΥΡΕ *Μαρκελλίνε Σαμπανιά, σεβαστέ μου πατέρα! Τα έγγραφα όλα όπως ακριβώς μου τα αφηγήθηκαν και άλλα πάλι όπως τα είδα και τα εξήσα εγώ ο ίδιος. Αν κάπου λαθεύω, συγχώρεσέ με. Συγχώρεσέ με ακόμα, αν η σύντομη ομιλία μου δεν μπορεί να χωρέσει όλο το μεγαλείο της ψυχής σου. Ένα μεγαλείο που μόνο με τις λέξεις απλότητα και αγάπη θα μπορούσα να περιγράψω. Αυτή άλλωστε ήταν και η κληρονομιά που μας άφησες. Ακόμα ηχούν στα αφτιά μου τα γεμάτα αγωνία τελευταία σου λόγια: «Να μην απομακρυνθείτε ποτέ από τη φτώχεια της Βηθλεέμ και της Ναζαρέτ. Να μην ξεχάσετε ποτέ, αδελφοί, το «αγαπάτε αλλήλους» του Χριστού. Να συμπεριφέρεστε σαν αδέρφια μεταξύ σας με κοινή μητέρα την Παναγία μας». Κουβάρι οι αναμνήσεις μου, πνευματικέ μας πατέρα. Πόσο δυσκολεύομαι να βρω την άκρη του! Ο χώρος αλλάζει, χάνεται. (Τα φώτα σβήνουν σιγά-σιγά και οι χαρακτήρες της πρώτης σκηνής αποχωρούν με αργές κινήσεις. Ταυτόχρονα ετοιμάζεται το επόμενο σκηνικό. Μέχρι να ολοκληρωθεί η αλλαγή, θα ακούγεται η φωνή του ομιλητή και δυο μόνο κεριά θα δίνουν το λιγοστό τους φως.) Ο χρόνος γυρνάει πίσω, τότε που όλοι μαζί οι αδελφοί με πρώτο εσένα χιτίσαμε μια νέα πτέρυγα, για να μεγαλώσουμε το μικρό δοκίμιο του La Valla. Η φιγούρα του απλού εργάτη ενοχλούσε τους ανωτέρους σου, που δεν κατανοούσαν την αξία της ταπεινότητας. Εσύ όμως, πιστός στις ιδέες*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

Ένας μισοχτισμένος τοίχος είναι το σκηνικό. Πεντέξι νέοι εργάζονται για να τον αποτελειώσουν, ενώ ο πατέρας Μαρκελλίνος τους βοηθάει μεταφέροντας υλικά με ένα καρότσι. Εμφανίζεται από αριστερά μια χωριάτα, η κυρία Γκαρόν.

ΓΚΑΡΟΝ *(Στέκεται και κοιτάζει τον πατέρα Μαρκελλίνο που φαίνεται πως δεν την έχει δει)* Πατέρα Μαρκελλίνε, πώς και δεν ψέλνετε σήμερα;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(Στρέφεται προς αυτήν, περιποιείται λίγο τον εαυτό του και με φωνή λαχανιασμένη...)* Φαίνεται πως δεν θα μας έμεινε αρκετή αναπνοή, κυρία Γκαρόν. Ωστόσο ο βορεινός τοίχος χτίζεται και χωρίς τα τραγούδια μας. Αύριο πάντως, αν ξαναπεράσετε, σας υπόσχομαι ουράνιες μελωδίες, καθώς οι πέτρες δυστυχώς μας τελειώνουν και θα ασχοληθούμε μάλλον με ελαφρότερες εργασίες.

ΓΚΑΡΟΝ Δεν θα 'πρεπε να ξεκουραστείτε λιγάκι, καλέ μας πατέρα; Δουλεύετε ασταμάτητα.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Δεν έχετε δίκιο, κυρία Γκαρόν, αρκετές φορές διακόπτουμε την εργασία μας για να προσευχηθούμε.

ΓΚΑΡΟΝ *(υπαινικτικά)* Πολλοί θα ήθελαν να σας βλέπουν να κάνετε μόνο αυτό.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Ποιο, κυρία Γκαρόν;

ΓΚΑΡΟΝ Μα να προσεύχεστε βέβαια.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Μ' αφήνετε να υποθέσω, κυρία Γκαρόν, πως κάποιος δε θέλουν να με βλέπουν εδώ στην οικοδομή δίπλα στους νεαρούς αδελφούς μου.

ΓΚΑΡΟΝ Πατέρα Μαρκελλίνε, συγχωρέστε με, είμαι μια αγράμματη γυναίκα... Αλλά δεν πιστεύετε και σεις πως υποβιβάζετε το αξίωμα του κληρικού κάνοντας τον κτίστη και τον ελαιοχρωματιστή; Δεν πρέπει να αφοσιωθείτε στην ενορία σας αντί να παριστάνετε τον ιδρυτή ενός τάγματος; Και είστε και καταχρεωμένος...και δεν έχετε καθόλου χρήματα και... *(Πιάνει το μέτωπό της)* κάτι ακόμα που δεν το θυμάμαι τώρα... Για δεσ, το ξέχασα.

- Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Μην ταράξεστε, κυρία Γκαρόν, δεν άκουσα τίποτα...
Για την ανεξάντλητη πηγή μου μιλούσαμε. Ποια είναι; Η Παρθένος Μαρία! Αυτή μας καθοδηγεί, Αυτή έρχεται αρωγός σε κάθε μας ανάγκη. Σ' Αυτήν είναι αφιερωμένο το τάγμα μας.
- ΓΚΑΡΟΝ Δεν ξέρω τι να πω, πατέρα Μαρκελλίνε. Πάντοτε μέλι στάζει το στόμα σας. Ομολογώ πως από τότε που ήρθατε στο La Valla όλα αλλάξαν. Και την πίστη μας ξαναβρήκαμε και τα παιδιά μας πάνε πιο τακτικά στην εκκλησία και τους φτωχούς φροντίζετε... Είστε ο πιο καλός εφημέριος που είχαμε ποτέ... *(Κάνει μια τελευταία απόπειρα να υποστηρίξει το κατηγορητήριο όχι όμως με επιθετική διάθεση)* Γιατί κάνατε τον κίστη και υποβιβάζετε το αξίωμα του κληρικού;
- Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(γελάει)* κυρία Γκαρόν. Δεν κάνω τον κίστη... Είμαι κίστης. Αυτή την τέχνη, και κάποιες άλλες ακόμη, την έμαθα από τον πατέρα μου. Ο Θεός να αναπαύει την ψυχή του. Κοιτάζτε αυτούς τους νέους, κυρία Γκαρόν. Τσακίζουν τα χέρια τους χώνοντάς τα στις λάσπες, σηκώνοντας πέτρες βαιρίες, κι ας είναι αμάθητοι σε τέτοιες σκληρές εργασίες... Δείτε το χαμόγελό τους και θα βεβαιωθείτε ότι όλα αυτά τα κάνουν με ενθουσιασμό. Και ξέρετε γιατί; Πρώτα πρώτα γιατί το θέλουν. Έπειτα, γιατί βλέπουν καθοδηγητή και συνεργάτη τους τον πνευματικό τους πατέρα. Η θέση μου είναι εδώ κοντά τους. *(Η κυρία Γκαρόν σκύβει το κεφάλι)* Κοιτάζτε τους, κυρία Γκαρόν.
- ΓΚΑΡΟΝ Ντρέπομαι να τους κοιτάξω. Τι θα λένε για μένα μετά από αυτά που άκουσαν;
- Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Ω, μείνετε ήσυχη! Δεν άκουσαν τίποτα. Τους έχω διδάξει να είναι διακριτικοί. Να μην κρυφακούν, να μην ανακατεύονται σε ξένες υποθέσεις.
- ΓΚΑΡΟΝ Τα παραλέτε, πατέρα Μαρκελλίνε. Ώρα τώρα το μάτι μου πιάνει ένα νεαρό που μας παρακολουθεί και...σαν να μου φαίνεται πως πού και πού κάτι σημειώνει σε ένα χαρτί.
- Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Α, έχετε δίκιο! Θα λέτε για τον Ζαν- Μπατίστ. Ε, ας κάνουμε γι' αυτόν μιαν εξαίρεση. Συγκρατήστε το όνομά του. Ζαν-Μπατίστ Φυρέ. Του αρέσει να καταγράφει τα γεγονότα. Θέλει, όπως λέει, να είναι ο ιστορικός του τάγματός μας... Πάντως έχετε αρκετή παρατηρητικότητα, κυρία Γκαρόν.

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο Ζαν-Μπατίστ Φυρέ συνεχίζει τον επικήδειο λόγο όμως δεν φαίνεται, γιατί η σκηνή φωτίζεται αμυδρά μόνο από τα δυο κεριά.

ΦΥΡΕ Αγγίζω μια - μια τις πτυχές της αγιότητάς σου. Και στέκομαι με δέος σ' εκείνες που θα κρατούν πάντα άγρυπνους, πάντα ανήσυχους εμάς τους αδελφούς σου. Σεβαστέ μας πατέρα. Είχες νου δημιουργικό. Και είχες όραμα. Αυτές οι δυο αρετές συνθέσανε το ξεχωριστό γνώρισμα της προσωπικότητάς σου. Η σκέψη σου αγκάλιαζε την οικουμένη ολόκληρη. Θέλησες να στείλεις το λόγο του Θεού στα πέρατα του κόσμου, σε ανθρώπους που αγνοούσαν την ύπαρξή Του. Στο στήθος σου χτυπούσε μια καρδιά χωρίς σύνορα. *(λίγη παύση)* Αγαπημένε μας πατέρα, έχουμε ιερή υποχρέωση να στερνοιστούμε το όραμά σου και να συνεχίσουμε το έργο σου.

ΝΙΖΙΕ *(Σαν να τα έχει χαμένα)* Ναι... Τι έχεις, πατέρα, γιατί θλίβεσαι;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(Εγκαταλείπει το ύφος της περισυλλογής. Τώρα είναι γεμάτος ενέργεια.)* Παιδιά μου. *(Κοιτάζει γύρω του και το βλέμμα του πέφτει σε μια φρουτιέρα με μήλα. Αρπάζει ένα)* Δείτε. Η γη είναι στρογγυλή σαν ένα μήλο. *(Ανοίγει ένα συρτάρι, παίρνει ένα μαχαίρι και τρυπάει μ' αυτό το μήλο.)* Αν μπορούσα να τη διαπεράσω, όπως έκανα με τούτον τον καρπό, θα αντίκριζα την άλλη όψη αυτού του κόσμου. Ζούνε και εκεί άνθρωποι, πλάσματα όμως δυστυχισμένα, γιατί δεν γνωρίζουν, όπως εσείς, τον αληθινό Θεό. Κάνουν θυσίες φοβερές, λατρεύουν τα είδωλα.

ΠΙΕΡ Και πώς θα τον μάθουν; Αφού κανείς ποτέ δεν τους μίλησε γι' αυτόν.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Σωστή η σκέψη σου, καλό μου παιδί. Εύλογο το ερώτημά σου. Πώς θα τον μάθουν... *(Το πρόσωπό του λάμπει)* Πρέπει να τον μάθουν. Θα χρειαστούν άνθρωποι ευλαβείς και συνάμα εργατικοί και θαρραλέοι ν' αφιερώσουν τη ζωή τους σ' αυτό το θεάρεστο έργο. Χρειάζονται ιεραπόστολοι που θα φτάσουν μέχρι τις πιο μακρινές χώρες της γης.

ΝΙΖΙΕ Θέλω εγώ να πάω εκεί κάτω να τους μιλήσω για το Θεό!

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(Με χαμόγελο)* Εσύ, ο μικρός Νιζιέ; Η καρδιά σου το θέλει μα το σώμα σου είναι ακόμα άγουρο... Όμως, σαν δεις με το πέρασμα των χρόνων πως δεν ξέφτισε ο ενθουσιασμός σου, τότε, καλό μου παιδί, κάνε το. Κι ακόμα..., αν τούτη εδώ τη γη που σε έθρεψε και που σε δένει με τις πιο γλυκές θύμησες..., αν τούτη εδώ τη γη που τη λεν πατρίδα θα μπορούσες να την αποχωριστείς, γιατί άκουσες μέσα σου μια άλλη φωνή πιο δυνατή, τότε, παιδί μου, όταν έρθει η ώρα, ξεκίνα για την άγνωστη εκείνη χώρα που σε περιμένει. Θα είναι θέλημα Θεού.

Τα φάτα χαμηλώνουν και στη σκηνή θα μείνουν μόνο δυο κεριά αναμμένα. Θα ακούγεται απαλή μουσική που θα βοηθήσει να αλλάξει το σκηνοκώ.

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στο αγροτόσπιτο της οικογένειας Ντονέ. Τα δυο από τα τρία μέλη της οικογένειας, η μητέρα και η κόρη, συζητούν. Ο πατέρας έχει βγει για λίγο έξω από το σπίτι. Η κόρη τραβώντας την κουρτίνα του παραθύρου κοιτάζει έξω σκουπίζοντας προσηγουμένως με το μανίκι της το νοτισμένο τζάμι.

ΝΙΚΟΛ Πέφτει χιόνι... ασταμάτητα. Αύριο δεν θα μπορούμε να ξεμυτίσουμε.

ΣΟΦΙΑ (βράζει νερό σε μια χύτρα) Και τι μας πειράζει; Συνηθισμένοι δεν είμαστε; Θα σας φτιάξω αρνάκι στο φούρνο, μια ζεστή σούπα και το τζάκι θα καίει όλη μέρα. Δόξα τω Θεώ έχουμε ξύλα για δέκα χειμώνες.

ΝΙΚΟΛ Μητέρα, είναι η τρίτη μέρα που μένουμε αποκλεισμένοι και δεν ξέρω πόσο θα κρατήσει ακόμα αυτή η κακοκαιρία.

ΣΟΦΙΑ Μη μου πεις πως φοβάσαι. Εσύ, όπως λέει ο πατέρας σου, είσαι πιο δυνατή κι από αγόρι. Δε φοβήθηκες εκείνη την τρομερή καταιγίδα που ήσουν και μικρό κοριτσάκι. Τη θυμάσαι αλήθεια; Πόσα χρόνια πάνε; Δε θα 'ναι πεντέξι; Κόντευε να μας πάρει τη στέγη ο αέρας! Τι ήταν κι αυτό! Τα χρειαστήκαμε τότε... Και συ, σαν να μη συνέβαινε τίποτα, έπαιζες με το σκυλάκι. Το γέλιο σου μας έδινε κουράγιο.

ΝΙΚΟΛ Μαμά, ούτε τώρα φοβάμαι. Φαντάσου όμως να τραβήξει για μέρες αυτό το κακό.

ΣΟΦΙΑ Ε, και τι θα πάθουμε; Σάμπως δεν έχουμε προμήθειες; Δε θα πεινάσουμε. Ο πατέρας σου...

ΝΙΚΟΛ Μαμά, μόνο το φαγητό έχεις στο νου σου. Λες και δεν υπάρχει τίποτα άλλο στον κόσμο. (παύση) Μεγάλωσα, μητέρα. Κατάλαβέ το. Με απασχολούν και άλλα πράγματα. Δε βλέπουμε άνθρωπο εδώ που ζούμε σ' αυτή την ερημιά.

ΣΟΦΙΑ Μα τι λες τώρα; Όποτε θελήσεις δεν καβαλικεύεις το άλογο και κάνεις τη βόλτα σου; Στο αρνήθηκε ο πατέρας σου; Και στο χωριό δεν πηγαίνεις μόνη σου; Ε, δεν είναι και πολύ μακριά.

ΝΙΚΟΛ Εφτά μίλια, μαμά.

ΣΟΦΙΑ Τόσο πολύ;

ΝΙΚΟΛ Φαίνεται πως μια ζωή απομονωμένη εδώ στη φάρμα έχασες την

ΣΟΦΙΑ *(Αποφασίζει να δραστηριοποιηθεί)* Φέρνω το ρούμι και θα φτιάξω αμέσως και ένα ζεστό τσάι. Είστε τυχεροί. Μόλις τώρα έβρασα νερό.

Στο μεταξύ έχουν μισοξαπλώσει τον Στανισλάς σε έναν καναπέ και ο πατέρας Μαρκελλίνος τον περιποιείται μαζί με τον κύριο Ντονέ.

ΝΤΟΝΕ Ελάτε πιο κοντά στο τζάκι. Μπορεί να μετακινηθεί ο αδελφός;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Καλύτερα να μείνει καθισμένος εδώ. Η φωτιά θα του κάνει κακό αυτή τη στιγμή.

Έρχεται η Νικόλ με τις κουβέρες και τον τυλίγουν. Ο πατέρας Μαρκελλίνος, αφού περιποιείται τον αδελφό Στανισλάς, τυλίγεται κι αυτός με μια κουβέρα. Ο Ντονέ φροντίζει το τζάκι, ενώ η μητέρα και η κόρη είναι πάνω από τον αδελφό Στανισλάς.

ΣΟΦΙΑ Νομίζω ότι συνέρχεται.

Π.ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Αυτό βλέπω κι εγώ. Δυο φορές λιποθύμησε στο δρόμο. Μακάρι να τον βοηθήσει η Παναγιά μας. Μεγάλη η χάρη Της! Μου έδωσε τη δύναμη να τον κρατήσω όρθιο και να που οδήγησε τα βήματά μας μέχρι εδώ. Να σας έχει καλά ο Θεός. Αν δε μας έβρισκε ο σύζυγός σας, θα χανόμαστε. Αλήθεια πώς ονομάζεστε; Έτσι απρόσκλητοι που εισβάλαμε στο σπίτι σας εγώ κι ο αδελφός Στανισλάς, φοβάμαι ότι παραμερίσαμε για λίγο τους κανόνες της ευγένειας... Εγώ είμαι ο πατέρας Σαμπανιά του τάγματος των Μαριανών αδελφών.

ΝΙΚΟΛ *(εκστασιασμένη και έκπληκτη)* Είστε ο πατέρας Μαρκελλίνος Σαμπανιά;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Με γνωρίζετε;

ΝΙΚΟΛ Δε σας είχα δει ποτέ μέχρι τώρα όμως έχω ακούσει τόσα πολλά για σας. Όλοι μιλούν στο χωριό για τη φιλανθρωπική σας δράση!

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(χαμογελώντας)* Μετά από την αναπάντεχη αυτή επίσκεψη, θα μιλούν μάλλον για το δικό σας φιλανθρωπικό έργο...

Ποια είναι λοιπόν η ευλογημένη οικογένεια που μας περιθάλλει;

ΝΤΟΝΕ Σεβαστοί πατέρες, βρίσκεστε στο αγρόκτημα Ντονέ. Είμαι ο Θωμάς Ντονέ. Η σύζυγός μου Σοφία και η κόρη μου, η Νικόλ. Καλώς ήρθατε στο σπίτι μας. Υποθέτω βέβαια πως δεν θα ήταν αυτός ο προορισμός σας. Θα χαθήκατε σίγουρα μέσα στη χιονοθύελλα. Μα και σεις, βλογημένοι, πώς πήρατε την απόφαση να ταξιδέψετε με τέτοιο καιρό;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Ήταν πράγματι σφάλμα. Να, είχαμε επισκεφτεί το

νω από μια εσωτερική πόρτα που με βγάζει στο στάβλο. Τι με φώτισε σήμερα και βγήκα από δω;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ (ενώ όλη η οικογένεια μαζεύεται γύρω από τους αδελφούς) Καλέ μου κύριε Ντονέ... Και εγώ και ο αδελφός μου ξέρουμε τις σας φώτισε. (παύση) Λίγο πριν μας βρείτε, εξαντλημένοι και παγωμένοι από το κρύο καταφύγαμε στη μόνη ελπίδα που μας απέμενε. Πέσαμε στα γόνατα και προσευχηθήκαμε στην Αγία μας μητέρα, την Παρθένο Μαρία. Την ικετεύσαμε να λυπηθεί δυο ταπεινούς της δούλους. Μη τους αφήσει να πεθάνουν αβοήθητοι σε μια άγνωστη ερημιά. Με τη λίγη δύναμη που μας είχε απομείνει και με χείλια που τρέμανε απαγγείλαμε το «Ενθυμήσου». Είναι η αγαπημένη μας προσευχή. Και τότε έγινε το θαύμα! Ανοίξατε την πόρτα σας. Ο αδελφός Στανισλάς είδε το τρεμάμενο φως του λυχναριού. Χωρίς να διακόψει την προσευχή του, σήκωσε αργά το κρυσταλλιασμένο του χέρι και μου το έδειξε. Τη συνέχεια την ξέρετε. (παύση) Αναρωτιέστε ακόμα, αγαπητέ μου κύριε Ντονέ, ποιος έκανε το θαύμα;

ΝΤΟΝΕ Όχι, δεν αναρωτιέμαι πια. Τώρα καταλαβαίνω... Τώρα παίρνω την απάντηση και σε ένα άλλο μου ερώτημα. (παύση ψυχικής προετοιμασίας) Όταν ακούστηκαν οι φωνές σας μέσα στη νύχτα, φωνές άγνωστες..., πώς έγινε και για πρώτη φορά...τρία άγρια τσομπανόσκυλα δε γάβγισαν καθόλου!

Τα φώτα χαμηλώνουν και στη σκηνή θα μείνουν μόνο δυο κεριά αναμμένα. Θα ακούγεται απαλή μουσική που θα βοηθήσει να αλλάξει το σκηνικό

ΟΓΛΩΗ ΣΚΗΝΗ

Ο Πατέρας Μαρκελλίνος βρίσκεται μόνος του σε ένα δωμάτιο λιτά επιπλωμένο. Καθισμένος σε μια καρέκλα ακουμπάει τους αγκώνες του σε ένα μικρό τραπέζι και δείχνει να συλλογίζεται. Το συλλογισμό του διακόπτει ένα παιδί, ο Πιερ, που μπαίνει στο δωμάτιο από τα δεξιά, στέκεται για λίγο διστακτικό και τέλος απευθύνεται στον Πατέρα Μαρκελλίνο.

ΠΙΕΡ Πατέρα Μαρκελλίνε.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ *(σαν να ξύπνησε από λήθαργο)* Ναι, παιδί μου.

ΠΙΕΡ Είναι αργά. Πότε θα πλαγιάσετε;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Μην ανησυχείτε για μένα. Δεν θ' αργήσω να έρθω στον κοιτώνα. Θέλω να μείνω για λίγο μόνος με τις σκέψεις μου.

Το παιδί θέλει να πει κάτι προτιμάει όμως να σωπάσει και αργά-αργά αποχωρεί. Ο Πατέρας Μαρκελλίνος βυθίζεται και πάλι στις σκέψεις του.

Πρέπει να γίνει... ..πρέπει να γίνει. Είναι θέλημα Θεού. *(παύση)* Ή μήπως εγώ το βλέπω έτσι; Λένε πως έχω εμμονές. Πως δεν ησυχάζω, αν δε γίνουν τα πράγματα έτσι όπως τα έχω πλάσει με το νου μου... Ίσως να μην έχουν και ολότελα άδικο... Μα πάλι πώς μπορούν να βαπτίζουν εμμονή το χρέος μου στους ανθρώπους; *(παύση)* Ο Θεός είναι μαζί μου. Το αισθάνομαι. Αυτός μου δίνει εντολή. *(πέφτει σε συντριβή)* Κύριε, συγχώρεσε την αμαρτία μου. Το ξέρω, είναι αδυναμία, όμως άνθρωπος είμαι, χρειάζομαι κάποιον να μου συμπαρασταθεί στο έργο που με κάλεσες να αναλάβω. Νιώθω τόσο μόνος! *(παύση)* Αχ, μητέρα! Πόσο θα 'θελα να 'σουν κοντά μου τούτη τη στιγμή! Θα σε ρωτούσα και θα μου 'λεγες σίγουρα...

Εμφανίζεται η μητέρα του στο αριστερό μέρος της σκηνής ως οπτασία, ντυμένη στα λευκά. Ένας προβολέας τονίζει την παρουσία της. Εννοείται ότι όλη η σκηνή του διαλογισμού παίζεται με χαμηλό φωτισμό.

ΜΗΤΕΡΑ Ναι, Μαρκελλίνε, προχώρα. Η απόφασή σου είναι σωστή. Ο Θεός το θέλει.

κτήσεις, για να φτάσεις στο στόχο σου. Πρέπει να γίνεις ένας καλός ιερέας.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Τι σημαίνει καλός ιερέας, θεία Λουίζα;

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Να αφοσιωθείς στο Θεό και να διδάσκεις το λόγο Του.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Μόνο αυτό;

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Να φροντίζεις το ποίμνιό σου. Να κάνεις πράξεις αγαθοεργίας.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Αδελφή Λουίζα, δεν απομακρύνθηκα ούτε μια στιγμή από αυτές τις αρχές.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Τότε να είσαι ήσυχος.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Δεν μπορώ να ησυχάσω, αδελφή Λουίζα. Έχω κάτι ακόμα σπουδαίο στο νου μου.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Μη τάχατες σε πότισε το δηλητήριο της φιλοδοξίας;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ (*Εξανίσταται*) Όχι, ποτέ δε με μόλυνε αυτό το φαρμακερό κεντρί.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Τότε τι συμβαίνει, Μαρκελλίνε; Γιατί είσαι ταραγμένος;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Σήμερα το πρωί ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι ξεψύχησε στα χέρια μου.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Είναι πολύ λυπηρό να φεύγουν από τη ζωή νέοι άνθρωποι... Πρόλαβε να δεχτεί το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Του μίλησα για το Θεό που όλους μας αγαπάει και συγχωρεί τις αμαρτίες μας. Το ετοιμοθάνατο αγόρι με κοίταξε έκπληκτο. Δεν ήξερε τίποτα για το Θεό! Ίσως αγνοούσε και την ύπαρξή Του. Έμεινα στο προσκεφάλι του ώρα πολλή. Όσο χρειάστηκε για να του μάθω τις βασικές αλήθειες του Ευαγγελίου. Γιατί μόνο έτσι θα μπορούσε να δεχτεί συνειδητά το κορυφαίο Μυστήριο της Εκκλησίας μας. Λίγο πριν έρθει το μοιραίο, άκουσα την εξομολόγησή του και του έδωσα την Αγία Κοινωνία.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Έπραξες το καθήκον σου ως καλός ιερέας. Θα έχεις ήσυχη τη συνείδησή σου.

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Όμως, αδελφή Λουίζα, δεν μπορώ να μένω με σταυρωμένα χέρια.

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Μπροστά σε τι;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Μπροστά σε τόση άγνοια. Οι νέοι μας δεν κατέχουν

ΑΔ. ΛΟΥΙΖΑ Έτσι μόνος και αβοήθητος νομίζεις ότι είσαι ικανός για μια τέτοια αποστολή;

Π. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ Αν αυτό επιθυμεί ο Κύριος, θα υπερπηδήσω κάθε εμπόδιο, για να γίνει το θέλημά Του.

Η οπτασία της θείας Λουίζας χάνεται και ξαναφωτίζεται η οπτασία της μητέρας.

ΜΑΡΙΑ Συνέχισε, παιδί μου. Ο Θεός θα σ' ευλογήσει. Η Παναγιά μας θα σου στείλει συντρόφους και το έργο σου θα προχωρήσει με γοργό ρυθμό.

Η οπτασία της μητέρας χάνεται και φωτίζεται μόνο ο Μαρκελλίνος. Στο πρόσωπό του διαβάζουμε ικανοποίηση και αποφασιστικότητα.

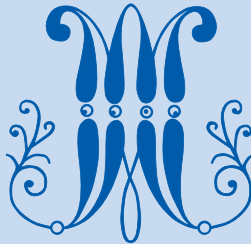
Τα φώτα σβήνουν

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΣΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ - ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΣΕ
ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ», ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ
2007. Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ,
ΤΑ ΦΙΛΜ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΤΑΖ ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟ
ΤΗΝ MACART, ΤΗΛ.: 210 5157 336.

ΜΑΡΙΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

1907

2007

100
ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ

ISBN: 978-960-88370-7-2